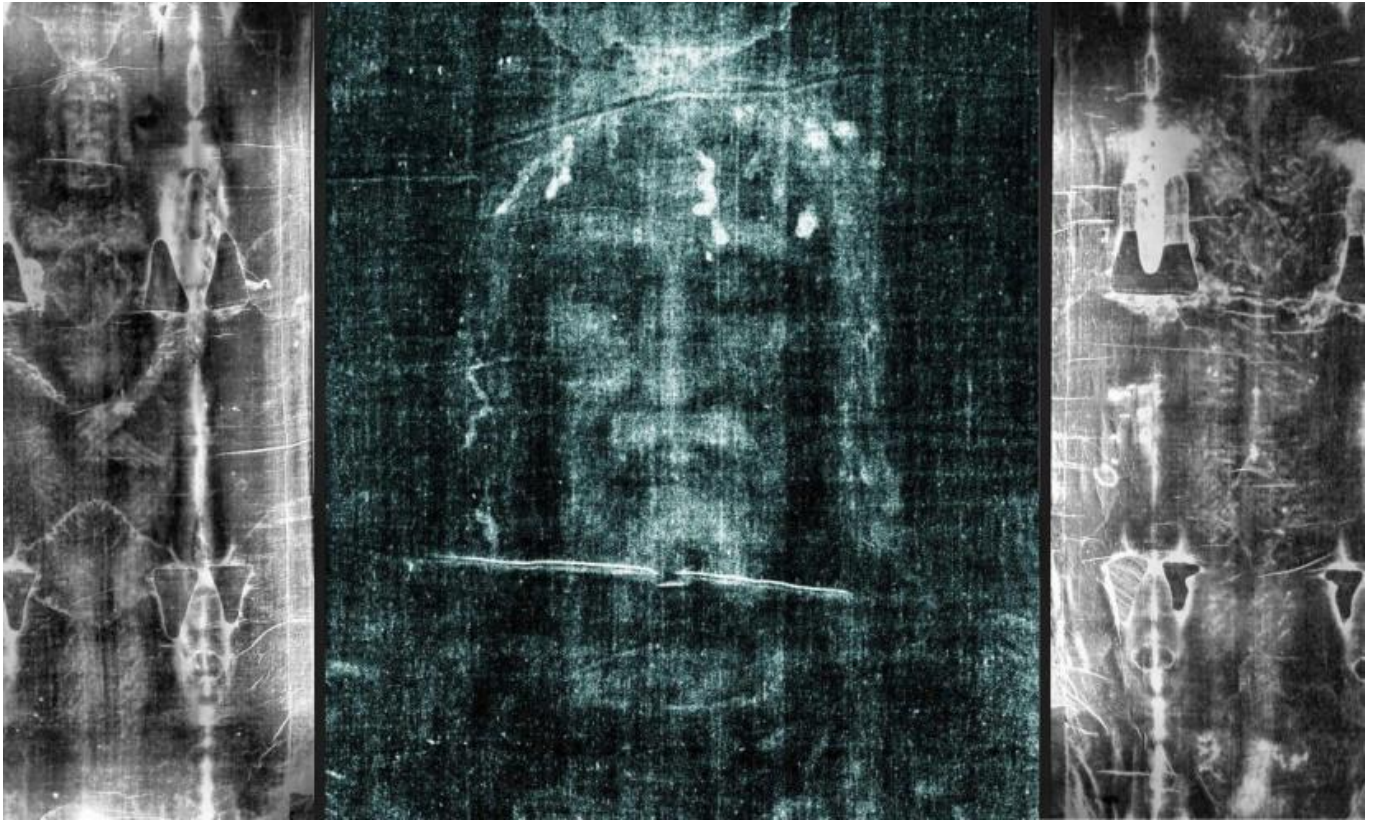

Ιερά Σινδώνη: Επιστήμονες απέδειξαν ότι απεικονίζει τον Χριστό

/ [Επικαιρότητα](#)

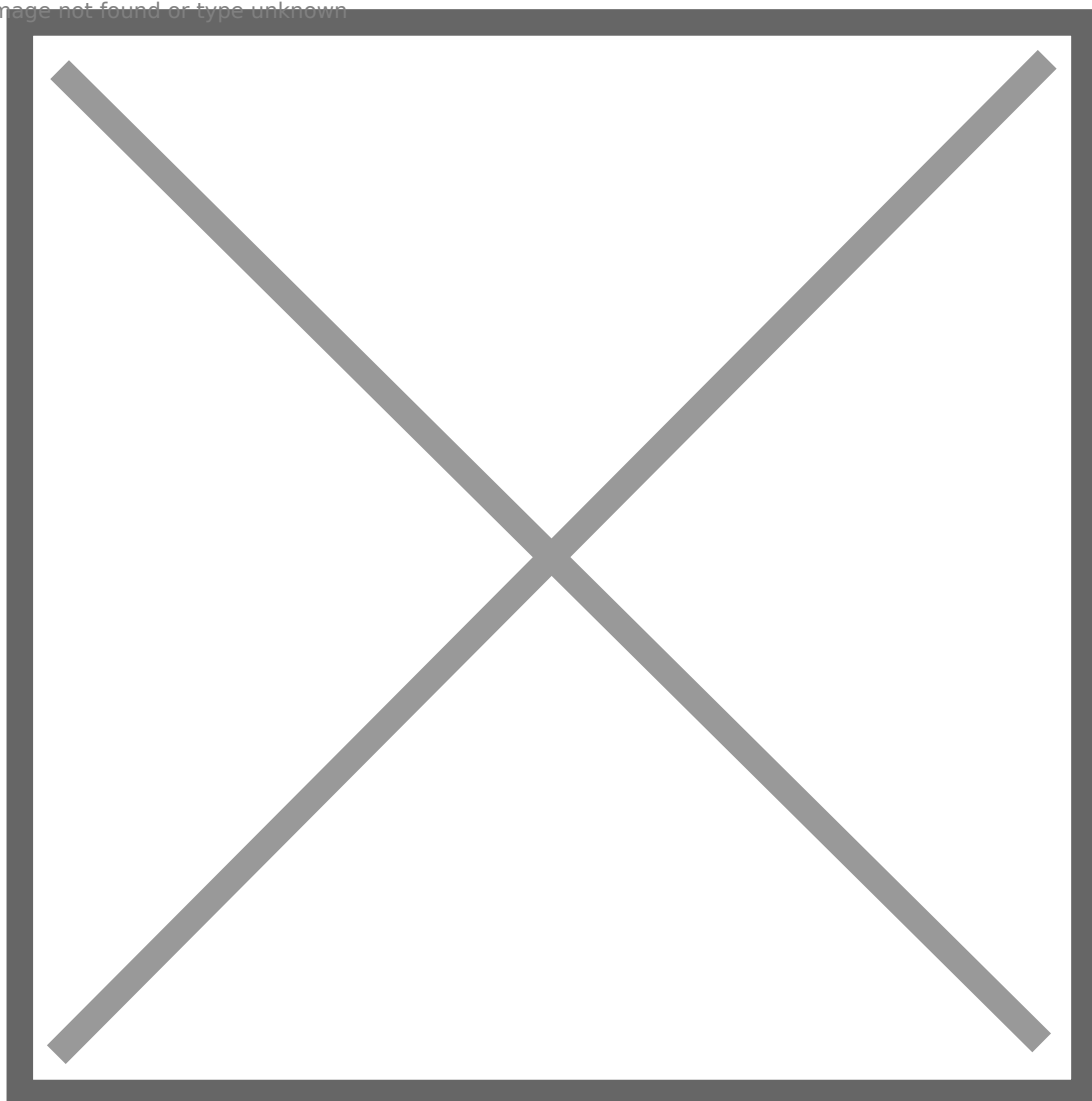

Ενα αμφιλεγόμενο λινό σάβανο - το οποίο ορισμένοι θεωρούν ότι είναι αυτό στο οποίο θάφτηκε ο Ιησούς - έχει προκαλέσει σειρά συζητήσεων ανά τους αιώνες: [Η Ιερά Σινδώνη](#). Όταν εκτέθηκε για πρώτη φορά στη δεκαετία του 1350, η Σινδώνη του Τορίνο διαφημιζόταν ως η πραγματική ταφική σινδώνη που χρησιμοποιήθηκε για να τυλίξει το σώμα του Χριστού μετά τη σταύρωσή του.

Γνωστό και ως Ιερό Σινδώνημα, φέρει μια αμυδρή εικόνα του μπροστινού και του πίσω μέρους ενός γενειοφόρου άνδρα, που πολλοί πιστοί είναι το σώμα του Ιησού αποτυπωμένο με θαυματουργό τρόπο στο ύφασμα. Όμως, η έρευνα στη δεκαετία του 1980 φάνηκε να απομυθοποιεί την ιδέα ότι ήταν αληθινή αφού το χρονολόγησε στον Μεσαίωνα, εκατοντάδες χρόνια μετά τον θάνατο του Χριστού.

Τώρα, Ιταλοί ερευνητές που χρησιμοποίησαν μια νέα τεχνική που περιελάμβανε ακτίνες X για να χρονολογήσουν το υλικό επιβεβαίωσαν ότι κατασκευάστηκε γύρω στην εποχή του Ιησού πριν από περίπου 2.000 χρόνια! Λένε ότι τα χρονοδιαγράμματα προσθέτουν αξιοπιστία στην ιδέα ότι το αχνό, αιματοβαμμένο σχέδιο ενός άνδρα με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά τύλιξε το νεκρό σώμα του Ιησού. Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία τύλιξε το σώμα του Ιησού σε ένα λινό σάβανο και το τοποθέτησε μέσα στον τάφο. Τα εδάφια 27:59-60 στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, αναφέρουν: «Τότε ο Ιωσήφ πήρε το σώμα και το τύλιξε σε ένα νέο λινό ύφασμα. Έβαλε το σώμα του Ιησού σε έναν νέο τάφο που είχε σκάψει σε έναν τοίχο από βράχο. Έπειτα έκλεισε τον τάφο κυλώντας μια πολύ μεγάλη πέτρα για να καλύψει την είσοδο. Αφού το έκανε αυτό, έφυγε.»

Image not found or type unknown

Το ταφικό ύφασμα έχει αιχμαλωτίσει τη φαντασία ιστορικών, αρχηγών εκκλησιών, σκεπτικιστών και καθολικών από τότε που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο κοινό τη δεκαετία του 1350.

Ο Γάλλος ιππότης Geoffroi de Charny το έδωσε στον κοσμήτορα της εκκλησίας στο Lirey της Γαλλίας, ανακηρύσσοντάς το ως την Ιερή Σινδόνη. Διατηρείται από το 1578 στο βασιλικό παρεκκλήσι του καθεδρικού ναού του San Giovanni Battista στο Τορίνο της Ιταλίας.

Το 1988, μια ομάδα διεθνών ερευνητών ανέλυσε ένα μικρό κομμάτι του σάβανου χρησιμοποιώντας χρονολόγηση ραδιενεργού άνθρακα και προσδιόρισε ότι το ύφασμα φαινόταν να είχε κατασκευαστεί κάποια στιγμή μεταξύ 1260 και 1390 μ.Χ. Ωστόσο, πολλοί υποστήριξαν ότι δεν είναι η Ιερά Σινδόνη.

Για τη νέα μελέτη, οι επιστήμονες του Ινστιτούτου Κρυσταλλογραφίας της Ιταλίας του Εθνικού Συμβουλίου Ερευνών πραγματοποίησαν μια πρόσφατη μελέτη χρησιμοποιώντας σκέδαση ακτίνων Χ (WAXS). Η τεχνική υπολογίζει τη φυσική γήρανση της κυτταρίνης του λιναριού και τη μεταφράζει σε χρόνο από την κατασκευή.

Η ομάδα μελέτησε οκτώ μικρά δείγματα υφάσματος από τη Σινδόνη του Τορίνο, για να αποκαλύψει μικροσκοπικές λεπτομέρειες της δομής του λινού και των μοτίβων της κυτταρίνης. Η κυτταρίνη αποτελείται από μακριές αλυσίδες μορίων σακχάρου συνδεδεμένες μεταξύ τους που σπάνε με την πάροδο του χρόνου, υποδεικνύοντας τη ζωή ενός ρούχου ή υφάσματος. Με βάση την ποσότητα της διάσπασης των μορίων, η ομάδα διαπίστωσε ότι το σάβανο του Τορίνο πιθανότατα διατηρήθηκε σε θερμοκρασίες περίπου 22 βαθμούς Κελσίου και σχετική υγρασία περίπου 55% για περίπου 13 αιώνες πριν φτάσει στην Ευρώπη. Αν είχε διατηρηθεί σε διαφορετικές συνθήκες, η παλαίωση θα ήταν διαφορετική. Στη συνέχεια, οι ερευνητές συνέκριναν τη διάσπαση της κυτταρίνης στο σάβανο με άλλα λευκά είδη που βρέθηκαν στο Ισραήλ και χρονολογούνται από τον πρώτο αιώνα.

«Τα προφίλ δεδομένων ήταν πλήρως συμβατά με ανάλογες μετρήσεις που ελήφθησαν σε δείγμα λινού που χρονολογείται, σύμφωνα με ιστορικά αρχεία, στο 55-74 μ.Χ., και το οποίο βρέθηκε στη Masada του Ισραήλ (το διάσημο φρούριο του Ηρώδη χτισμένο σε ασβεστολιθικό βράχο με θέα στη Νεκρά Θάλασσα), αναφέρει η μελέτη που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Heritage.

Η ομάδα συνέκρινε επίσης το σάβανο με δείγματα από λινά που κατασκευάστηκαν μεταξύ 1260 και 1390 μ.Χ., και βρήκαν ότι κανένα δεν ταιριάζει.

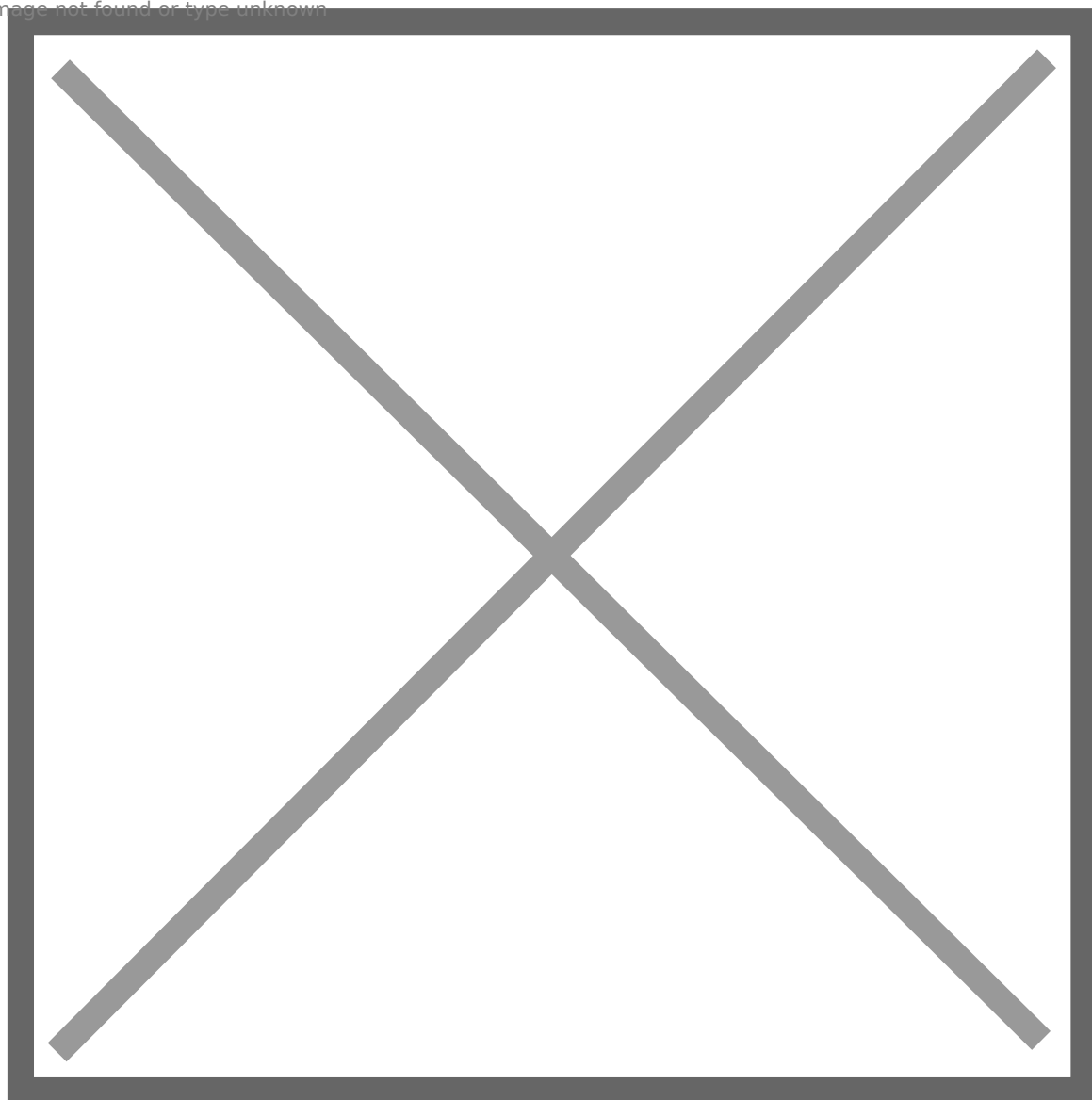
Οι επιστήμονες μελετούν εδώ και καιρό τη Σινδόνη του Τορίνο με την ελπίδα να λύσουν το μυστήριο αιώνων. Περισσότερες από 170 ακαδημαϊκές εργασίες με κριτές έχουν δημοσιευτεί για το μυστηριώδες λινό από τη δεκαετία του 1980, με πολλούς να καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι είναι γνήσιο.

Οι δοκιμές στη δεκαετία του 1970 εξέτασαν εάν οι εικόνες έγιναν μέσω ζωγραφικής, καψίματος ή άλλων μηχανισμών, αλλά καμία δεν επιβεβαιώθηκε.

Μια άλλη ομάδα εμπειρογνομόνων από το Ινστιτούτο Κρυσταλλογραφίας ανακοίνωσε το 2017 ότι είχε βρει στοιχεία ότι το σάβανο περιείχε το αίμα ενός θύματος βασανιστηρίων. Ισχυρίστηκαν ότι εντόπισαν ουσίες όπως η κρεατινίνη και η φερριτίνη που συνήθως βρίσκονται σε ασθενείς που υφίστανται ισχυρά τραύματα.

Τα ευρήματα έρχονται σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς ότι το πρόσωπο του Ιησού αποτυπώθηκε στη μεσαιωνική εποχή.

Image not found or type unknown

Η ιστορία της Σινδόνης

Πριν το Μεσαίωνα η ιστορία της Σινδόνης του Τορίνο είναι σκοτεινή και καλύπτεται από μυστήριο. Πιθανολογείται ότι μετά τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού (ή όταν η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ.) μεταφέρθηκε στην Έδεσσα της Μικράς Ασίας (σημερινή Ούρφα της Τουρκίας). Είχε γίνει γνωστό ως Άγιο Μανδύλιο ή Εικόνα της Έδεσσας, γιατί ήταν διπλωμένο έτσι ώστε να φαίνεται, μόνο το πρόσωπο μέσα σε ανοιχτή θήκη. Οι Βυζαντινοί εισέβαλαν στην Έδεσσα το 944 μ.Χ. με σκοπό να αποκτήσουν το ύφασμα και να το πάρουν μαζί τους στην Κωνσταντινούπολη. Η Δ' Σταυροφορία το 1204 λεηλάτησε την Βασιλεύουσα, και μέχρι τον 14ο αιώνα η Σινδόνη εξαφανίστηκε. Ιστορικές αναφορές στη Σινδόνη του Τορίνο χρονολογούνται από το 1354.

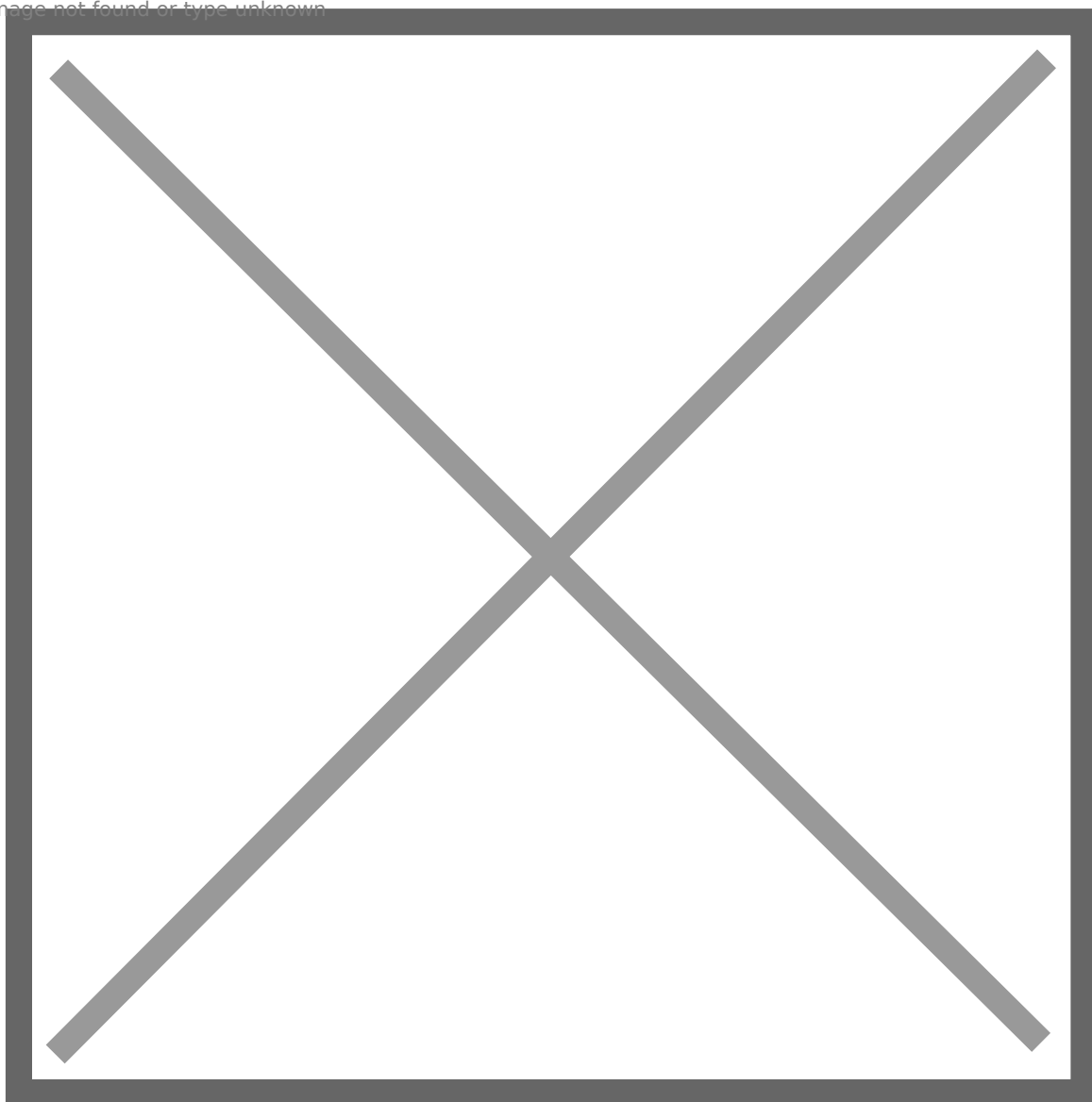
Νωρίτερα, υπάρχουν υπόνοιες πως ανήκε στο Τάγμα των Ναϊτών Ιπποτών, για τους οποίους υποστηρίζεται πως την είχαν στην κατοχή τους για 200 χρόνια περίπου. Οι τελευταίοι Ναΐτες που εικάζεται ότι κατείχαν τη σινδόνη ήταν ο Ζακ ντε Μολέ και ο Ζοφρέ Ντε Σαρνέ, οι οποίοι κάηκαν στην πυρά το 1314, μετά την διάλυση του Τάγματος. Ως πρώτος κάτοχός της αναγνωρίζεται με ασφάλεια ο Γάλλος ιππότης Ζοφρέ Ντε Σαρνέ, ο οποίος δίσταζε να δημοσιοποιήσει το γεγονός της ύπαρξής της, πιθανώς λόγω των μυστηριωδών συνθηκών με τις οποίες είχε έρθει στα χέρια του, μάλλον λόγω συγγένειας με τον Ναϊτη Ντε Σαρνέ.

Ο ίδιος είχε χτίσει μία φτωχική εκκλησία στο Λιρέ της Γαλλίας, και ενώ η οικογένειά του ήταν σε οικονομικό αδιέξοδο, αποφάσισε να εκθέσει εκεί τη Σινδόνη. Ο επίσκοπος της περιοχής Ερρίκος του Πουατιέ, αντέδρασε για την αυθεντικότητα της και υπέβαλλε μνημόνιο, το οποίο ανέφερε πως μετά από εξετάσεις που έκανε στη Σινδόνη, την βρήκε πλαστή, αναφέροντας επίσης πως είχε ανακαλύψει και τον καλλιτέχνη που τη φιλοτέχνησε. Η Σινδόνη αμέσως αποσύρθηκε, για να εκτεθεί εκ νέου το 1389. Ο γιος του Ντε Σαρνέ, αγνοώντας τον τοπικό επίσκοπο, πήρε άδεια από τον Πάπα, παραδεχόμενος εξ αρχής πως δεν ήταν γνήσια, αλλά αντίγραφο. Ο επίσκοπος της περιοχής Πιέρ Ντ'Αρσί, σε μνημόνιο προς τον Πάπα Κλήμεντα Ζ', χαρακτήριζε τη Σινδόνη ως απάτη, αναφερόμενος στις προγενέστερες έρευνες του Ερρίκου του Πουατιέ. Το 1452, το ύφασμα πωλήθηκε στο Λουδοβίκο δούκα της Σαβοΐας, ο οποίος ανέγειρε ειδικό παρεκκλήσι και τοποθέτησε τη Σινδόνη στο Σαμπερύ της Γαλλίας το 1464. Το 1532, προκλήθηκε πυρκαγιά στο παρεκκλήσι, που προκάλεσε φθορές στη Σινδόνη, με αποτέλεσμα η οικογένεια της Σαβοΐας να τη μεταφέρει στο Τορίνο της Ιταλίας, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Η μοναδική φορά που μεταφέρθηκε από το Τορίνο ήταν τα χρόνια του Β'

Παγκοσμίου Πολέμου, όταν τοποθετήθηκε στο μοναστήρι του Μοντεβεγκίνε, στο Αβελίνο της νότιας Ιταλίας, για να παραμείνει αργότερα οριστικά στο Τορίνο. Η Σινδόνη φέρει την εικόνα ενός γενειοφόρου άνδρα, εμπρός και πίσω, ηλικίας περίπου 33 ετών, με ύψος περίπου 1,80 μ. και βάρος 77 κιλά. Σε όλο το μήκος του υφάσματος υπάρχουν κηλίδες αίματος που αποδίδονται σε θάνατο από σταύρωση. Είναι εμφανείς τρύπες από καψίματα και μερικές σταγόνες νερού από την πυρκαγιά του 1532. Ο άνθρωπος της Σινδόνης φέρει στους καρπούς των χεριών και στα πόδια σημάδια από αίμα που σημαίνει ότι σταυρώθηκε και επίσης στην πλάτη σημάδια από μαστίγωση. Στο πρόσωπο, υπάρχουν διογκώσεις που είναι αιματώματα, τα οποία είναι ιδιαίτερα ορατά στο δεξί μάγουλο. Σε όλο το σώμα υπάρχουν σημάδια από μώλωπες και πληγές. Στο μέτωπο, στον αυχένα και στα μαλλιά που είναι μακριά, υπάρχει αίμα, ενώ πληγές καλύπτουν την περιφέρεια του κεφαλιού, που μάλλον έχουν προκληθεί από στεφάνι φτιαγμένο από μυτερά αγκάθια. Στο στήθος και στην πλάτη φαίνονται γδαρσίματα, που πιθανώς έγιναν από μαστίγιο, όργανο βασανισμού των ρωμαϊκών χρόνων. Στη δεξιά ωμοπλάτη, υπάρχουν τετραγωνικές εκχυμώσεις που αποδίδονται σε βαρύ αντικείμενο, που μπορεί να ήταν ο οριζόντιος δοκός του σταυρού που ο καταδικασμένος κουβαλούσε μέχρι τον τόπο της εκτέλεσης. Στη δεξιά θωρακική περιοχή βρέθηκαν σημάδια αίματος, που έχουν τα χαρακτηριστικά εκείνα πτωτικού αίματος.

Image not found or type unknown

(Με πληροφορίες από την Daily Mail)